

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: O. P.**, zast. JUDr. Frederikou Birkovou, advokátkou se sídlem Francouzská 75/4, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2010, č. j. KrÚ 64010/2010/ODSHI/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 25. 5. 2011, č. j. 52 A 75/2010 - 42, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2010, č. j. KrÚ 64010/2010/ODSHI/14.

V projednávané kasační stížnosti stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svoji žádost odůvodnil tím, že výkon napadeného rozhodnutí - trest zákazu činnosti na dobu 6 měsíců je nevratný a znamenal by pro stěžovatele nenahraditelnou újmu. V případě, kdy by byl rozhodnutím Nejvyššího správního soudu zrušen napadený rozsudek, lze totiž předpokládat, že by do doby, než by byla věc u soudu ukončena, stěžovatel vykonal trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel v plném rozsahu.

Žalovaný k žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku stručně uvedl, že nedoporučuje přiznat podané kasační stížnosti odkladný účinek.

Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Prvotní podmínkou pro přiznání odkladného účinku je dle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. věrohodné tvrzení stěžovatele, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nenahraditelnou újmu. Tento neurčitý právní pojem byl již Nejvyšším správním soudem vyložen, a to např. v usnesení ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, dostupném na www.nssoud.cz: *„Nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 73 odst. 2 s. ř. s.], musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit“*. Důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Je proto logické, že v řízení o přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Soud posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat. Teprve po naplnění této podmínky soud přistoupí k posouzení, zda se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není-li v rozporu veřejným zájmem.

V projednávané věci však stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuvedl žádné skutečnosti, které by možnost vzniku nenahraditelné újmy ve smyslu výše uvedeném osvědčovaly. Nekonkretizoval, v čem by konkrétně měla v jeho případě nenahraditelná újma spočívat, tzn. neuvedl, jaké konkrétní negativní důsledky by pro něj z výkonu napadeného rozhodnutí žalovaného plynuly. Ze shora citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu k předmětné otázce je zřejmé, že vlastní výkon napadeného správního rozhodnutí nemůže být bez dalšího „nenahraditelnou újmu“. Pro přiznání odkladného účinku je proto nezbytné, aby žadatel předložil dostatek relevantní argumentace, případně ji i podložil důkazy, a tím soudu prokázal, že v důsledku výkonu rozhodnutí dojde v jeho případě ke vzniku nenahraditelné újmy (např. ztráta zaměstnání, platební neschopnost v důsledku povinnosti uhradit pokutu, ztráta obydlí v důsledku odstranění stavby, kterou žadatel takto užívá, atd.). Tvrzení stěžovatele, že v případě, kdy by došlo ke zrušení rozhodnutí krajského soudu, došlo by i ke zrušení správních rozhodnutí a tím i trestů, které byly stěžovateli uloženy, je navíc zcela hypotetické a nijak nepodložené.

Právě vzhledem k tomu, že kasační stížnost není odkladným účinkem vybavena *ex lege* a Nejvyšší správní soud jej může přiznat pouze na návrh a ve výjimečných případech, je nutno trvat na tom, aby žádost o přiznání odkladného účinku byla řádně odůvodněna. Má-li být tato žádost úspěšná, musí stěžovatel vždy zcela individualizovaně svými dostatečně věrohodnými a přesvědčivými tvrzeními obsahově naplnit právní pojem nenahraditelné újmy. Přitom důvody možného vzniku takové újmy jsou vždy závislé na skutkových okolnostech posuzovaného případu a v těchto intencích je soud povinen je posuzovat. Tomuto požadavku však stěžovatel ve svém návrhu nedostál. Tvrzení stěžovatele, že by došlo k výkonu trestu zákazu činnosti v plném rozsahu do doby skončení řízení u soudu, není možno považovat za relevantní pro posouzení vzniku nenahraditelné újmy, jakožto základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jedná se o sankci uloženou napadeným rozhodnutím, jejíž samotná realizace sama o sobě neosvědčuje zákonem stanovené podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že v případě, kdy by skutečně došlo k hypotetické situaci uváděné stěžovatelem v žádosti o přiznání odkladného účinku, tedy rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno, avšak k vykonání uloženého trestu by již došlo, nic mu nebrání ve využití příslušných postupů dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu